

havde været Tilfældet — i sin Utaalmodighed tænkte paa at tage ham ud af Skolen for straks at sætte ham til et Haandværk. Det saae næsten ud, som om den gamle Soldat dreves hertil af en forstaaende Deltagelse for Drengen og fandt en Tilfredsstillelse i at bringe den strengt dømmende Præst til Tavshed med sine Lovord.

Ellers var det nu saaledes, at Byens Stemning overfor Pastor Sidenius og hans Hus var i Færd med at vende sig. Tiden og Vanen havde omsider ogsaa i dette Forhold gjort sin forsonende Gerning. Hertil kom, at adskillige af de gamle Købmænd og Studeopdrættere, som hidtil havde behersket Byens offentlige Mening, i Aarenes Løb var døde, og — hvad der var det væsenligste — det havde for de flestes Vedkommende vist sig, at hverken deres Handelsomsætning eller deres Formue stod i rimeligt Forhold til den Myndighed, de havde tiltaget sig i alle Byens Anliggender. Det havde været Forretningsfolk af den gamle Skole, der i deres Bondehovmod ikke vilde erkende, at Tiden løb fra dem, og som lod haant om de ændrede Former, Samfærdselsmidlernes Udvikling havde givet Handelen. Flere af Byens bedste Familjer, der havde levet stort paa nedarvet Rigdom, sank i Aarene efter Krigen næsten ned til Fattigdom. Og som Velstanden svandt, voksede Trangen til Religionens Trøst. Pastor Sidenius' myndige Ord om det Timelige Forfængelighed og Armodens og Savnets sande Rigdom begyndte at finde Forstaaelse hos Folk og allermest netop hos dem, der forhen havde staaet ham haardest imod. Stadig øgedes den Skare af Andægtige, der om Søndagen samledes om hans Forkyndelse, og det hændte aldrig mer, at nogen